

ΓΥΜΝΑΣΙΟ - ΛΥΚΕΙΟ Μουσικό Σχολείο Τρικάλων

Σχολικό Έτος 2016-17

Μάθημα: Έκθεση-Έκφραση Α΄ Λυκείου-Νεοελληνική Γλώσσα Α΄
Γυμνασίου/Διδάσκουσα καθηγήτρια: Αμαλία Κ. Ηλιάδη (ΠΕ02-
Φιλολόγος-Ιστορικός)

**«Μαθητικός δοκιμακός & εκθετικός-
εκφραστικός λόγος»**

Όταν υπάρχει θέληση για παραγωγή μεστού, δοκιμακού και εκθετικού-εκφραστικού λόγου και δυνατότητα επιλογής θέματος, αρκετοί μαθητές/μαθήτριες εργάζονται αγογγύστως, φιλτράρουν τις πληροφορίες που τους προσφέρονται και μαθαίνουν δημιουργικά ο,τιδήποτε βρίσκεται στη σφαίρα των ενδιαφερόντων τους! Κατόπιν εφαρμογής στην διδακτική πράξη αυτών των προϋποθέσεων, ως καθηγήτρια έμαθα ότι πρέπει να εμπιστευόμαστε τον ενθουσιασμό, τη δημιουργικότητα και την εφευρετικότητα των μαθητών μας και να αφήνουμε τα στοιχεία αυτά να μας «ταξιδεύουν» στις, πότε τρικυμισμένες και πότε γαλήνιες, θάλασσες της εφηβικής σκέψης, πρώιμης και ώριμης...

Η Διδάσκουσα καθηγήτρια: Αμαλία Κ. Ηλιάδη (ΠΕ02-Φιλολόγος-
Ιστορικός)

Κυρία Ηλιάδη καλησπέρα.

Σας αποστέλλω την εργασία μου, με θέμα την περιγραφή ενός ανθρώπου, του οποίου το φαίνεσθαι διαφοροποιείται του είναι.

- **Περιγραφή ενός ατόμου, του οποίου το “είναι” διαφοροποιείται του “φαίνεσθαι”**

Ο καθένας από μας έχει γνωρίσει πολλάκις ανθρώπους, που η πρώτη εντύπωση, την οποία σχηματίζουμε για κείνους, τελικά δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Εντυπωσιάζεται κανείς από το παρουσιαστικό και τα εξωτερικά χαρακτηριστικά, διεισδύοντας, όμως, στην ψυχοσύνθεση του ατόμου, καταλαβαίνει πως το ποιον του είναι τιποτένιο. Άλλοτε συμβαίνει και το αντίθετο: κατηγοριοποιούμε κάποιους ανθρώπους ως κακούς, ως αρνητικά πρότυπα λόγω της αντισυμβατικής τους εμφάνισης. Αν, όμως, μπούμε στην διαδικασία να εμβαθύνουμε και να τους γνωρίσουμε καλύτερα, αμέσως συνειδητοποιούμε πως η ψυχή τους είναι ευγενική και πολύ όμορφη!

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι νταήδες των σχολείων ή “bullies”, χρησιμοποιώντας τον αγγλικό όρο. Πρόκειται για μαθητές, που, δίχως δισταγμό ή ηθικούς φραγμούς, ασκούν λεκτική, σωματική ή ακόμα και σεξουαλική βία σε άλλους, πιο αδύναμους (όχι μόνο σωματικά, αλλά και ψυχικά) μαθητές. Συνήθως είναι παιδιά, που έχουν μια σωματική υπεροχή σε σχέση με την πλειοψηφία των συμμαθητών τους ή είναι παιδιά διάσημα, γνωστά στους μαθητικούς κύκλους. Αυτοί οι “μικροί κακοποιοί” φαίνονται (ή τουλάχιστον πασχίζουν να φαίνονται) σκληροί, ωμοί, δυναμικοί, για να επιβάλλουν τον σεβασμό στους υπόλοιπους. Κατά πόσο όμως αυτή η εικόνα ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα;

Τις περισσότερες φορές οι νταήδες είναι παιδιά, που προσπαθούν να φανούν δυνατά, για να κρύψουν τις αδυναμίες τους ή λόγω αρνητικών προτύπων και άσχημων βιωμάτων, που κατέχουν από την οικογένεια. Στην πραγματικότητα είναι παιδιά αδύναμα, που έχουν δεχθεί διάφορες μορφές βίας από

την οικογένειά τους και επιδιώκουν να καλύψουν το κενό με λανθασμένες μεθόδους. Είναι παιδιά, που υποφέρουν, ματώνει η ψυχή τους και βρίσκουν ευκαιρία να εκτονωθούν πάνω σε ανθρώπους, που δεν θα φέρουν ουδεμία αντίσταση. Τα παιδιά αυτά χρειάζονται την βοήθεια όλων μας και ιδίως εξειδικευμένων ψυχολόγων, ώστε να καταφέρουν να ξεπεράσουν τα βαθύτατα χάσματα της ψυχής τους. Διότι, αν δεν προσπαθήσει κάποιος να τα βοηθήσει, τι θα απογίνουν και, εν συνεχεία, τι πρότυπα θα προβάλλουν στα παιδιά τους;

**Νικολάου Όλγα-Ηλιάννα, μαθήτρια Α2 Λυκείου του
Μουσικού Σχολείου Τρικάλων.**

«Η κρίση στην Ελλάδα»

Ελλάδα. Ένας τόπος ευλογημένος, γόνιμος, όμορφος όσο κανένας, μα και καταραμένος, καταδικασμένος να μην γνωρίσει ποτέ την ευημερία και την ομόνοια. Από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα, η σκλαβιά και οι πόλεμοι, οι κακουχίες και τα προβλήματα ταλάνιζαν ανά τακτά χρονικά διαστήματα τους Έλληνες. Σήμερα, η χώρα πλήττεται από την οικονομική κρίση. Εδώ και περίπου μία οκταετία, δεν μπορεί να ορθοποδήσει, αφού βυθίστηκε στα ελλείμματα και την απαισιοδοξία. Η ζωή των κατοίκων έχει μεταλλαχθεί σε έναν συνεχή αγώνα για την επιβίωση. Η έλλειψη ελπίδας έχει καταρρακώσει τους Έλληνες, που πλέον συρρέουν στους ψυχολόγους, για να καταπολεμήσουν την κατάθλιψη και πληθώρα άλλων ψυχολογικών νοσημάτων.

Τα τελευταία δύο χρόνια η κατάσταση χειροτερεύει συνεχώς. Η ελπιδοφόρα νέα κυβέρνηση δεν κατάφερε να επιτύχει αυτά που υποσχόταν, με αποτέλεσμα ο ελληνικός λαός, που ενδόμυχα ανέμενε μια υποτυπώδη οικονομική ανάκαμψη, να χάνει πλέον την υπομονή και την δύναμή του. Έχει βαρεθεί να ακούει πομφολογίες και λόγια ψεύτικα. Η υπέρογκη φορολογία και η αύξηση των τιμών, λόγω του Φόρου Προστιθέμενης Αξίας, μέτρα, τα οποία υπέγραψε η

κυβέρνηση, οδηγούν τον Έλληνα στην οικονομική εξαθλίωση. Και ενώ ο λαός απαιτεί ηχηρές μεταρρυθμίσεις, αλλαγές στα συστήματα παιδείας και υγείας, επίλυση του Προσφυγικού, η κυβέρνηση απαντά με παραπολιτική, επιθέσεις κατά των κομμάτων της Αντιπολίτευσης και «λόγια του αέρα».

Έτσι λοιπόν, ο άνεργος Έλληνας ωθείται από την ίδια του την πατρίδα στην μετανάστευση. Το εξωτερικό αποτελεί αφενός προορισμό επαγγελματικής αποκατάστασης και επιτυχίας, αφετέρου την μόνη λύση για την επιβίωση. Οι μορφωμένοι Έλληνες απορροφώνται σχεδόν αμέσως και απολαμβάνουν υψηλούς μισθούς και ανώτερο βιοτικό επίπεδο. Τι γίνεται, όμως, με τους ανειδίκευτους εργάτες; Αυτοί μας θυμίζουν σίγουρα τους μετανάστες των δεκαετιών του '50 και του '60, που έφευγαν με μόνα τους εφόδια μια φωτογραφία της οικογένειας και έναν σταυρό. Δυστυχώς, οι σημερινοί ανειδίκευτοι εργάτες καταλήγουν τις περισσότερες φορές σε κουζίνες ελληνικών εστιατορίων, με τους ομοεθνείς να αποδεικνύονται οι χειρότεροι εργοδότες. Πλημμυρισμένοι από απελπισία, νιώθουν πως, όπου κι αν ταξιδέψουν, η Ελλάδα τους πληγώνει. Και φυσικά, η απελπισία είναι ο χειρότερος σύμβουλος του ανθρώπου.

Εκτός, όμως, από την οικονομική, караδοκεί και μια άλλη μορφή κρίσης, πιο σοβαρή: η κοινωνική κρίση. Αυτή που διαφθείρει τους ανθρώπους και τους ωθεί σε άσεμνες και αθέμιτες πράξεις. Αυτή που διαβρώνει τα ήθη και τα ευτελίζει. Αυτή που απειλεί την ψυχική υγεία των ανθρώπων. Λόγω αυτής, οι άνθρωποι κυκλοφορούν στον δρόμο μονίμως σκεπτικοί, αγέλαστοι, «νεκροί». Παραμιλούν και είναι πιθανό να θεωρηθούν τρελοί, παρανοϊκοί. Τίποτα δεν μπορεί πια να τους συγκινήσει. Ζουν μηχανικά, σαν μικρά «ρομποτάκια», δίχως συγκεκριμένο λόγο ύπαρξης. Άνθρωποι δίχως ηθικούς φραγμούς, άνθρωποι που έχουν χάσει ακόμα και την αξιοπρέπειά τους. Άνθρωποι, που λειτουργούν σαν ζώα, αφού έχει εξαφανιστεί κάθε ίχνος ανθρωπιάς από μέσα τους.

Κοντολογίς, η κρίση στην Ελλάδα έχει πλήξει, εκτός από την οικονομία, την κοινωνία και τα πρότυπά της. Η χώρα οδεύει προς την καταστροφή, χωρίς να υπάρχει κάποιος να επιθυμεί να την σώσει. Η ευαισθητοποίηση, όχι μόνο των εγχώριων πολιτικών, αλλά και αυτών του εξωτερικού κρίνεται απαραίτητη για να μην επέλθει η απόλυτη ισοπέδωση. Αντί, λοιπόν, να αναζητούμε αφορμές για άσκοπους και ανούσιους διαπληκτισμούς, όπως οι πολιτικοί μας, ας εργαστούμε όλοι μαζί, για να περισώσουμε την αξιοπρέπεια, τον αυτοσεβασμό και την αισιοδοξία μας. Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να διαφύγουμε από αυτόν τον φαύλο κύκλο και θα επιτύχουμε οικονομική και, το κυριότερο, ψυχική ανάταση.

**Νικολάου Ηλιάννα-Όλγα, μαθήτρια Α2 Λυκείου του
Μουσικού Σχολείου Τρικάλων**

«Το φαινόμενο του έρωτα στα χρόνια της εφηβείας: Να το περιγράψετε, να εκθέσετε κρίσεις και απόψεις που το φωτίζουν και το ερμηνεύουν, αξιοποιώντας τα κείμενα του σχολικού εγχειριδίου που αναφέρονται στο θέμα αυτό».

Ο έρωτας μπορεί να πάρει εκατομμύρια μορφές ανάλογα με τον χαρακτήρα και τα βιώματα κάθε ανθρώπου. Για τον βιολόγο, είναι μία έντονη νευρολογική κατάσταση, όπως η πείνα ή η δίψα αλλά πιο μόνιμη. Για τον συγγραφέα, ο έρωτας είναι το κίνητρο για τις μεγάλες αφηγήσεις. Για τον φιλόσοφο, ο έρωτας έχει διαφορετική υφή. Κάθε ένας έχει τις παραλλαγές του, τυφλός, μονόπλευρος, σταθερός, ρευστός, τραγικός, υστερόβουλος, ανολοκλήρωτος, άνευ όρων. Για τον Αριστοτέλη, είναι ένας φυσικός δεσμός μεταξύ ετερόφυλων όπου θεμελιώνεται η οικογένεια. Για τον επίκουρο είναι απλή σωματική ανάγκη και για τον Μάρκο Αυρήλιο <<μικρός σπασμός>>. Στον Χριστιανισμό έχει καθαρά ηθικό περιεχόμενο. Ο Καρτέσιος τον συγκαταλέγει ανάμεσα στα έξι βασικά λάθη της ψυχής. Ίσως όμως, η λέξη αυτή να μην είναι τόσο ξεκάθαρη στο μυαλό των εφήβων, ίσως να μπερδεύει ακόμα περισσότερο την δύσκολη καθημερινότητα τους

προσπαθώντας μάταια να τον εξηγήσουν.

Ιστορικά, ο έρωτας ήταν νεαρός θεός των αρχαίων Ελλήνων, γιος του Ερμή και της Αφροδίτης. Οι αρχαίοι Έλληνες τον απεικόνιζαν σαν ένα φτερωτό παιδί και θεωρούσαν πως ήταν αιτία για κάθε ερωτική περιπέτεια. Επιπλέον, ο έρωτας είναι αστεροειδής μικροσκοπικός πλανήτης Άρη και Δία. Στην αστρονομία χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό της αποστάσεως της Γης από τον Ήλιο. Έχει πάρει τόσες μορφές που πλέον είναι υπερβολικά δύσκολο να εξηγηθεί. Για τους εφήβους παρόλα αυτά αρκεί μόνο μία φράση για να ερμηνεύσει το νόημα της, "Το δυνατότερο συναίσθημα". Κανείς δεν μπορεί να τον αποφύγει, κανένα όπλο και κανένα μυαλό δεν μπορεί να τον νικήσει. Άπειροι άνθρωποι έχουν δώσει την ζωή τους "χάρη" σε αυτό το συναίσθημα και ακόμα περισσότερα παιδιά στην ηλικία της εφηβείας, τον βιώνουν σε καθημερινή βάση. Μπορεί να χαλιναγωγήσει τον άνθρωπο, να τον κάνει να αισθάνεται καταθλιπτικά μόνο με μία του κίνηση. Μία πανίσχυρη δύναμη που πολλοί προσπαθούν να αποφύγουν. Η αλήθεια είναι όμως, πως οι νέοι όλων των εποχών, επιζητούν τον έρωτα. Θέλουν να νοιώσουν το "δυνατότερο συναίσθημα" και το καταφέρνουν, με κάθε τίμημα. Όταν ένα παιδί ερωτεύεται, αυτό έχει αντίκτυπο και στους στενούς του ανθρώπους. Η συμπεριφορά του αλλάζει κάτι που δυσκολεύει ακόμα περισσότερο τους γονείς στο να καταλάβουν τι σκέφτονται τα παιδιά τους. Πολλές φορές, δύο ερωτευμένοι αλληλοεξαρτιούνται και σε ακραίες περιπτώσεις δένονται τόσο πολύ μεταξύ τους που σταματάνε να είναι συνεπείς στο σχολείο και γενικότερα στις υποχρεώσεις τους. Πρωτεύοντα ρόλο στην ζωή τους παίρνει ο έρωτας.

Παρ' όλα τα αρνητικά του, τα θετικά στοιχεία που "αφήνει" ο έρωτας υπερέχουν και για αυτό λέμε ότι είναι συναίσθημα που ο καθένας πρέπει να ζήσει. Και αν είναι τυχερός και ικανός, μπορείς να μετατρέψεις τον έρωτα σε αγάπη. Πολλοί εφηβικού έρωτες έχουν γίνει μακροχρόνιες σχέσεις και έφτασαν σε σημείο γάμου. Ουσιαστικά, ο έρωτας σε αυτήν την ηλικία είναι η ζωνηρή και έντονη έλξη, η λατρεία και η αφοσίωση στο πρόσωπο του άλλου φύλου. Ο φυσιολογικός έρωτας είναι μία ζυγαριά που ισοζυγίζει την αισθηματική και αισθησιακή πλευρά του. Κάθε διαταραχή της ισορροπίας αυτής είναι νοσηρή. Έτσι, ο πλατωνικός έρωτας στον οποίο

λείπει εντελώς η αισθησιακή πλευρά, είναι απόλυτα νοσηρός. Το ίδιο και ο καθαρά σαρκικός έρωτας που έχει σαν κίνημα μόνο τον σεξουαλισμό.

Όταν νιώθεις τον έρωτα, μπορείς να διαλυθείς ή να περάσεις την καλύτερη εποχή της μέχρι τότε ζωής σου. Τι γίνεται όμως όταν ο έρωτας απουσιάζει; Οι μέρες σου παραμένουν ίδιες, χωρίς κάποια εξέλιξη και δεν μπορείς να βιώσεις την χαρά του ερωτευμένου. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που έχουν γραφεί τόσα βιβλία, τόσα ποιήματα, που τόσοι ζωγράφοι και τόσοι γλύπτες, τόσοι θεατρολόγοι και κινηματογραφιστές έχουν εμπνευστεί από τον κλασικό νεανικό έρωτα γιατί παρ' όλη την λύπη που σου προκαλεί, η χαρά είναι ατελείωτη. Είναι όμως λογικό και επόμενο να κάνεις λάθος επιλογές στον έρωτα και αυτό που ακολουθεί είναι να πληγωθείς. Όμως κανείς δεν μπορεί να τον αποφύγει, έτσι αργά ή γρήγορα, είτε το θέλεις είτε όχι θα φτάσει η στιγμή να το αισθανθείς. Μπορεί και αυτός να είναι ο σκοπός του έρωτα, να μάθεις να πληγώνεται για να αντέξεις τις δυσκολίες της αγάπης.

Κανένας στην ιστορία της ανθρωπότητας δεν μπόρεσε να εμποδίσει τον αληθινό έρωτα να ανθίσει. Αν όντως όμως κάποιος το κατάφερε, είναι ένοχος. Οι έφηβοι είναι "γεμάτοι" από αυτό το συναίσθημα, που θεωρείται έμφυτο. Όσο και να κρυφτείς τα βέλη του θεού έρωτα θα σε χτυπήσουν. Το πιο αξιοπερίεργο όμως με τον έρωτα είναι ότι δεν υπάρχει άνθρωπος που κατάφερε να δώσει μία ορθή και σωστή εξήγηση. Πάντα θα υπάρχει κάποιο κομμάτι του που θα μένει κρυφό έτσι ώστε να ανακαλυφθεί από τα επόμενα "παιδιά".

Τσιάρα Χαριτίνη, μαθήτρια Α2' Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

- Δημιουργία συνθετικών κειμένων, με βάση δοθέντα κείμενα:

«Καϊκι που βυθίζεται... στη στεριά»

Η κατάσταση που επικρατεί στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια, με την οικονομική κρίση να μην έχει τελειωμό και το

ταμειακό πρόβλημα να αυξάνεται συνεχώς, έχει δημιουργήσει ένα αδιέξοδο. Όταν κυβέρνηση και αντιπολίτευση το μόνο άγχος που έχουν είναι το ποιος θα παίξει το καλύτερο επικοινωνιακό παιχνίδι και θα καταφέρει να κερδίσει την ψήφο του απογοητευμένου και αηδιασμένου πλέον από τις πολιτικές παρατάξεις Έλληνα, μία λέξη μπορεί να χαρακτηρίσει την σημερινή πραγματικότητα και αυτή είναι η λέξη 'ματαιότητα'.

Οι πολιτικοί αρχηγοί ρίχνουν ευθύνες ο ένας στον άλλον χωρίς να βγαίνει κάποιο συμπέρασμα και η κατάσταση χειροτερεύει. Όλα γίνονται για μία ψήφο. Είναι αυτό αρκετό; Δεν έχει κουραστεί ο κόσμος από τις 'κόντρες' τους;

Η μετανάστευση εδώ και περίπου ένα χρόνο έχει μπει και πάλι, ύστερα από χρόνια, στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος. Οι μορφωμένοι νέοι αυτού του τόπου, για τους οποίους τόσο έχει κουραστεί και κοπιάσει το ελληνικό σχολείο, ώστε να φτάσουν σε ένα άριστο επίπεδο γνώσεων και να γίνουν εξαιρετικοί επιστήμονες και άνθρωποι, φεύγουν... Άξιζε αυτός ο κόπος; Μήπως επενδύσαμε σε λάθος κατεύθυνση;

Τίποτα δεν θα πήγαινε χαμένο αν όλα δούλευαν με καλύτερους και πιο αξιοκρατικούς κανόνες, αν υπήρχαν θέσεις εργασίας για να μπορούν οι νέοι μας να εργαστούν με όλα τα εφόδια που τους έχει δώσει η ελληνική κοινωνία, τις χρήσιμες αυτές γνώσεις και την όρεξή τους για δουλειά.

Το ειρωνικό και παράλογο είναι ότι μέσα σε όλη αυτή την αστάθεια και την αβεβαιότητα για το αύριο, υπάρχει μία

σταθερότητα, μια κουραστική στασιμότητα χωρίς καμία ηλιαχτίδα φωτός στον ορίζοντα. Δύο χρόνια τώρα η κυβέρνηση δίνει ελπίδες και μοιάζει με καϊκι που βυθίζεται στη στεριά. Άνοιξη δεν υπάρχει όπως κάποτε και έτσι άνθρωποι που έλαμπαν με την παρουσία τους φεύγουν δυστυχώς από αυτόν τον κόσμο αποχαιρετώντας ένα διαρκή χειμώνα.

**Μπατατέγας Σωτήριος, μαθητής Α2 Λυκείου του
Μουσικού Σχολείου Τρικάλων**

Συνθετικό κείμενο κοινωνικού και πολιτικού προβληματισμού

Όσο τα χρόνια περνούν και οι άνθρωποι πάνε και έρχονται, συνειδητοποιεί κανείς τις αλλαγές και τις διαφορές ανάμεσα στις εποχές που αποχαιρετά. Εποχές, όπου οι συνθήκες ήταν δύσκολες και πολύπλοκες, όμως υπήρχε η επαφή και το χαμόγελο στις ζωές των ανθρώπων. Στη σημερινή μας εποχή ο Έλληνας βιώνει εξίσου μεγάλες δυσκολίες που δυστυχώς οι εκάστοτε κυβερνήσεις και γενικότερα όλο το πολιτικό σκηνικό που επικρατεί τις κάνει ακόμα μεγαλύτερες. Το σημαντικότερο μέλημά τους είναι να κερδίσουν επικοινωνιακές εντυπώσεις μέσα από ανούσιες κόντρες, αδιαφορώντας για την ουσία, με αποτέλεσμα να δυσχεραίνει η ζωή των Ελλήνων. Οι ψεύτικες υποσχέσεις αλλά και η λήψη σκληρών μέτρων και αποφάσεων εις βάρος του Έλληνα πολίτη τον έχουν οδηγήσει σε οικονομικό αδιέξοδο. Έτσι, για ακόμα μια φορά παρατηρείται το φαινόμενο της μετανάστευσης της δύσκολης εκείνης εποχής του '50 και '60. Η διαφορά, βέβαια, είναι ότι ανάμεσα στους φτωχούς ανειδίκευτους εργάτες υπάρχουν και οι σπουδαγμένοι και οι πτυχιούχοι που η ανεργία τους ανάγκασε να ξενιτευτούν προκειμένου να έχουν ένα καλύτερο μέλλον. Βέβαια, οι μετανάστες εκείνης της εποχής έχαιραν

καλύτερης αντιμετώπισης από τους σημερινούς, καθώς οι σημερινοί πέφτουν θύματα εκμετάλλευσης από τους Έλληνες εσιτίατες εργοδότες τους. Καταλήγουμε, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι και οι δυο εποχές χαρακτηρίζονται από ακραία φτώχεια όμως η τότε εποχή είχε νύχτες με φεγγάρι, με αγιόκλημα και γιασεμιά... η τωρινή εποχή έχει, δυστυχώς, μόνο αδιέξοδο και απελπισία...

Χώτου Αναστασία, μαθήτρια Α2 Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

Πυρκαγιά και επιδημική ασθένεια (ΑΝΑΛΟΓΙΑ)

Η εξάπλωση της επιδημικής ασθένειας γίνεται όπως και η εξάπλωση μιας πυρκαγιάς. Στην αρχή η φωτιά δεν είναι αντιληπτή εύκολα και ξεκινάει από ένα συγκεκριμένο σημείο του δάσους. Αρχικά, λοιπόν έχει περιορισμένη έκταση, στην πορεία όμως εξαπλώνεται από τα ξερά προς τα κλωρά φύλλα των δέντρων, τέλος βοηθούμενη από τον αέρα φουντώνει και παίρνει μεγάλες διαστάσεις, καταστρέφοντας ό,τι βρει γύρω της. Κάπως έτσι εξαπλώνεται και μια επιδημία. Στην αρχή εμφανίζεται σε έναν ή δύο άρρωστους αλλά στη συνέχεια κολλάνε και συγγενικά τους πρόσωπα που είναι πιο ευαίσθητα. Σιγά- σιγά «εισβάλλει» σε μικρά παιδιά ή γέρους της γειτονιάς που και αυτοί με τη σειρά τους μεταδίδουν την ασθένειά τους στους γύρω τους. Τέλος παίρνει τεράστιες διαστάσεις, σκορπώντας τρόμο και αρρώστια σε όλη την χώρα.

Μπατατέγας Σωτήριος, μαθητής Α2 Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων.

...και μια λογοτεχνική πινελιά:

Γιατί;

Θυμάμαι πάντα μου άρεσαν τα βιβλιοπωλεία... αυτή η μυρωδιά όταν διέσχιζες το κατώφλι ήταν απεριγράπτη .Θυμάμαι καθόμουν και κοιτάζα με τις ώρες τα οπισθόφυλλα από τα βιβλία τρόμου. Μου άρεσε το μυστήριο ,μου άρεσε γιατί διάβαζα για καταστάσεις που για εμένα ήταν ουτοπικό μέχρι και να τις σκεφτώ. Καθόμουν και κοιτάζα τα μολύβια, τα χρώματα , τα σχήματα , τα παιχνίδια του αέρα που στροβιλιζόντουσαν στο ταβάνι ο,τιδήποτε μου φαινόταν διαφορετικό απλά το 'φωτογράφιζα'... όχι με πραγματική κάμερα , αλλά με μια κάμερα που φωτογραφίζω με την βοήθεια της μνήμης μου και την θέληση της ψυχής μου ... αυτές τις φωτογραφίες τις κρατούσα σφιχτά σε ένα άλμπουμ μέσα μου με τόση προσπάθεια.

Ήταν απλά μια Δευτέρα .. μια καθημερινή Δευτέρα που ένιωσα την ανάγκη να πάω στο γνωστό βιβλιοπωλείο και να χαζέψω με τις ώρες τα καινούρια βιβλία που είχε παραλάβει μόλις σήμερα το πρωί .Μου άρεσε να διαβάζω ίσως επειδή δεν ήξερα τι κρύβεται πίσω από αυτές τις 362 σελίδες.. ένας ξεχασμένος συγγραφέας πάνω σε μια σοφίτα; ή μια πραγματική ιστορία; Μπορούσα να πλάθω διάφορες ιστορίες με το μυαλό μου και διάφορα σκηνικά έτσι όπως μονάχα εγώ ήθελα .Σε κανέναν δεν έλεγα ότι διάβαζα ... το κρατούσα μυστικό, δεν ήθελα να ξέρουν ότι απασχολούμαι κάπως έτσι. Η αλήθεια είναι πως είχα διαλέξει το συγκεκριμένο βιβλιοπωλείο γιατί είχε περίεργη ονομασία , 'η μυστική σοφίτα' .Πάντα είχα περιέργεια να μάθω το 'γιατί'.... εκείνη την Δευτέρα αισθάνθηκα πως είχα την ανάγκη να μάθω τι κρύβεται πίσω από όλα αυτά .Ήξερα.... δηλαδή υπέθετα ότι το όνομα δεν γινόταν να είναι τυχαίο .Από μικρό παιδί αναρωτιόμουν 'γιατί' ένα τέτοιο όνομα; Η απορία με έπνιγε... πλέον είχε γίνει εμμονή , δεν άντεχα, κοιτούσα τα βιβλία και μόνο μια λέξη σκεφτόμουν πια "ΓΙΑΤΙ"; Εκείνη την Δευτέρα δεν άντεξα, βγήκα από το σπίτι μου φορώντας το παλιό μου παλιτό και έκανα αυτή την επίσκεψη στο βιβλιοπωλείο που τόσο ανάγκη είχα, μπήκα μέσα , καλησπέρισα και κατευθύνθηκα αμέσως στον κοντινότερο διάδρομο που θα μπορούσα να αντικρίσω την σκάλα που θα με οδηγούσε στην απάντηση στο ερωτηματικό μου. Η μυρωδιά

από τα βιβλία με νανούρισε, έτσι πήρα μια βαθιά ανάσα και την στιγμή που δεν με κοιτούσε κανένας έτρεξα γρήγορα αλλά και αθόρυβα για να μην με ακούσουν ... καθώς ανέβαινα άκουσα μια φωνή αλλά όχι από το ισόγειο μα από την σοφίτα .Αποφάσισα να κάνω το βήμα... έτσι ακούμπησα το αυτί μου στην λεία, ξύλινη επιφάνεια της πόρτας ...Μετάνιωσα και ακόμα μετανιώνω... δεν ήθελα να ακούσω ό,τι άκουσα , κι έπειτα στο μυαλό μου κυριαρχούσε μόνο μια ερώτηση 'γιατί''; αλλά όχι πλέον για τον ίδιο λόγο. Λίγες σταγόνες αίματος στο πάτωμα , μια τσιρίδα και μια κραυγή πόνου με έκαναν να ξεχαστώ... να φύγω από το παλιό 'γιατί 'και να αρχίσω έναν νέο Γολγοθά με την ίδια ερώτηση αλλά για άλλο πράγμα. Προσπάθησα να ανοίξω την πόρτα μα δεν άνοιγε , ο εγκέφαλος μου μάλλον δεν ήθελε να το καταλάβει κι έτσι συνέχισα τις προσπάθειες αρκετές φορές ακόμα. Ξαφνικά .. άνοιξα το κρυμμένο άλμπουμ μου κι έβγαλα μια φωτογραφία ... ναι εκείνη.. κατάλαβες για ποια μιλάω ...για εκείνη την Παρασκευή που ήρθα στο βιβλιοπωλείο και αγόρασα το βιβλίο γι' αυτή την κοπέλα που είχε πεθάνει ξαφνικά ... ήταν στενάχωρο βιβλίο. Θυμάμαι ένα κλειδί ...αλλά που; που ήταν ; πιέζω τον εαυτό μου αλλά δεν καταφέρνω τίποτα ... τα παράτησα, κατέβηκα σιγά σιγά την σκάλα και απλά έφυγα .Την επόμενη μέρα δεν σκεφτόμουν τίποτε άλλο, έκανα σβούρες μες το μυαλό μου για να προσπαθήσω να με πιέσω ώστε να θυμηθώ το που ; και το γιατί;

Ταμπακοπούλου Μαρία, μαθήτρια Α2 Λυκείου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

“Να διατυπώσετε τις απόψεις σας για τον ρόλο των δημοσιογράφων και των ΜΜΕ στην διαμόρφωση της κοινής γνώμης. Το άρθρο σας θα δημοσιευθεί στην ιστοσελίδα του σχολείου”.

Αγαπητή **κυρία Ηλιάδη Αμαλία,**

σας αποστέλλω την εργασία μου, στο πλαίσιο του μαθήματος της Έκθεσης-Έκφρασης, με θέμα τον ρόλο των δημοσιογράφων και των ΜΜΕ στην διαμόρφωση της κοινής γνώμης.

Με σεβασμό,

Αργυροπούλου Ηλιάννα

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης στην διαμόρφωση της κοινής γνώμης αποτέλεσαν και αποτελούν -ιδιαίτερα στην εποχή μας όπου η τεχνολογική εξέλιξη ενδυναμώνει ολοένα την απήχηση τους- ένα από τα πιο επίκαιρα κοινωνικά ζητήματα. Η μεγάλη ανάπτυξη της τεχνολογίας τελειοποίησε τα ΜΜΕ. Είναι γεγονός, λοιπόν, ότι μπήκαμε σε μια νέα φάση της ζωής και της επικοινωνίας για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Στις μέρες μας χρησιμοποιούμε τα τελειότερα μέσα, ώστε τα ΜΜΕ να επιφέρουν όλο και περισσότερες θετικές επιδράσεις στην κοινωνία.

Τα ΜΜΕ έχουν μια σειρά από ιδιότητες και λειτουργίες οι οποίες προσδιορίζουν την ποιότητά τους και τον ρόλο τους στην λειτουργία τους στην δημοκρατία. Τα ΜΜΕ πληροφορούν, επηρεάζουν, μορφώνουν και ψυχαγωγούν. Επίσης, μέσω των ιδιοτήτων αυτών καλλιεργούν το πνεύμα της αναζήτησης, της αλήθειας και του διαλόγου ή αποβλακώνουν, παραπληροφορούν και αποπροσανατολίζουν.

Η κοινή γνώμη δεν είναι ένα απλό άθροισμα ατομικών γνώμων. Αποτελεί συνθετική έκφραση μιας συνολικής κοινωνικής αντίληψης, που σχετίζεται με και ενδιαφέρει το σύνολο. Είναι σαφές, κάτι που διευκρινίστηκε ήδη από τους μεγάλους θεωρητικούς του Γαλλικού Διαφωτισμού, πως η έννοια της κοινής γνώμης είναι μια κατασκευή. Στην εποχή μας τεράστιο ρόλο στον σχηματισμό της κοινής γνώμης παίζουν τα σύγχρονα ΜΜΕ, η ραδιοφωνία, η τηλεόραση και τελευταία το διαδίκτυο το οποίο με την βοήθεια της προβαλλόμενης εικόνας, ασκεί ασύγκριτα μεγαλύτερη επιρροή.

Σε ότι αφορά τον ρόλο των ΜΜΕ στην διαμόρφωση της κοινής γνώμης και του τρόπου που αυτή προσεγγίζει τα γεγονότα, μπορούμε να πούμε πως πρόκειται για ζωτική πλευρά που πληροφορεί. Επειδή στο μεταξύ της πληροφόρησης και της επικείμενης ερμηνείας τα όρια είναι σαφώς δυσδιάκριτα, το κοινό δύσκολα ξεχωρίζει τον τύπο της γνώμης από τον τύπο της πληροφόρησης. Αν, λοιπόν, δούμε τα ΜΜΕ υπό αυτή την οπτική γωνία, ο ρόλος τους για την

λειτουργία μιας δημοκρατικής κοινωνίας είναι αποφασιστικός. Διότι, στο μέτρο που οι πολιτικοί είναι δέσμιοι της κοινής γνώμης, πολλά πράγματα μπορούν να αλλάξουν ή προς το καλύτερο αλλά ή και προς το χειρότερο...

Αργυροπούλου Ηλιάννα, μαθήτρια α1' γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

Στη σύγχρονη εποχή μας, η ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας τελειοποίησε και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Έτσι αποτελούν ένα σημαντικό αγαθό για όλους τους πολίτες ανεξαρτήτως κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης. Με τον συνδυασμό ήχου και εικόνας τα σύγχρονα Μ.Μ.Ε. έχουν καταφέρει να εξασφαλίσουν την πληροφορία, τη γνώση και την κατανόηση των γεγονότων στην κοινωνία. Έτσι η προσφορά είναι παραδεκτή από όλους, αφού τα Μ.Μ.Ε. επιτελούν πολλές λειτουργίες, όπως να ενημερώνουν, να καθοδηγούν, να ψυχαγωγούν και να επηρεάζουν το πλήθος των πολιτών, καθώς και το γεγονός ότι αποτελούν συγχρόνως ασπίδα για το δημοκρατικό πολίτευμα.

Τα Μ.Μ.Ε. επιδρούν καταλυτικά στην κοινωνία και επηρεάζουν θετικά ή αρνητικά τη ζωή και την καθημερινότητα των ανθρώπων. Και αυτό γιατί όταν τα Μ.Μ.Ε. λειτουργούν με τρόπο αντικειμενικό και υπεύθυνο τότε μόνο θετικά στοιχεία μπορούν να προσφέρουν. Έτσι εκτός από πηγή πληροφοριών και νέων επιστημονικών και τεχνολογικών εξελίξεων και γνώσεων, ενημερώνουν για όλα όσα συμβαίνουν στον κόσμο και το άτομο μπορεί να προγραμματίσει και να οργανώσει σωστά τη ζωή του καθώς οι κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες ανά τον κόσμο αλλάζουν διαρκώς. Τα ΜΜΕ προσφέρουν επίσης πολιτιστικά και πνευματικά αγαθά από το παρελθόν αλλά και σύγχρονα και έτσι διευρύνουν τις γνώσεις του σύγχρονου ανθρώπου και τον κάνουν να

αποκτά πολύπλευρη γνώση, να κρίνει και αξιοποιεί όσα συμβαίνουν καθώς και να έχει νέες ιδέες, διαμορφώνοντας ολοκληρωμένη αντίληψη για τα πράγματα. Επίσης τα Μ.Μ.Ε συμβάλλουν στην επικοινωνία των λαών και στην αλληλεπίδραση του πολιτισμού τους, στη δημιουργία φιλίας, συνεργασίας, αλληλεγγύης και αλληλοσεβασμού. Ενημερώνουν, ευαισθητοποιούν και διαφωτίζουν τους λαούς γύρω από τα μεγάλα, παγκόσμια προβλήματα και προβάλλουν τις προσπάθειες, που γίνονται για την επίλυση τους. Γίνονται τα μέσα διακίνησης των ιδεών. Διευρύνουν τους πνευματικούς ορίζοντες. Όταν υπάρχει σωστή πληροφόρηση από τα Μ.Μ.Ε, ο πολίτης αποκτά άποψη και μπορεί και να ελέγχει την πολιτική ηγεσία. Μπορούν να αποτελέσουν ψυχαγωγικό και μορφωτικό μέσο των ασθενέστερων οικονομικά στρωμάτων του λαού. Ελέγχουν και επικρίνουν την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, το ρατσισμό και την αδικία. Οι πολίτες, ευαισθητοποιούνται για τα κοινωνικά προβλήματα όπως ο ρατσισμός, η βία, η τρομοκρατία, ο αναλφαβητισμός, η καταστρατήγηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και αγωνίζονται για την επίλυση τους.

Όμως, όπως κάθε νόμισμα έχει δυο όψεις, έτσι και η συμβολή των Μ.Μ.Ε. στην κοινωνία έχει και τη σκοτεινή της πλευρά και τότε επιδρούν αρνητικά. Πολύ συχνά τα Μ.Μ.Ε. προσπαθούν να «φυλακίσουν» την ανθρώπινη σκέψη εξυπηρετώντας πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα και έτσι οι δημοσιογράφοι γίνονται μαριονέτες τα χέρια των δυνατών. Έτσι καταφέρνουν να παραπλανούν την κοινή γνώμη από τα πραγματικά προβλήματα, ή διαστρεβλώνουν τα γεγονότα. Χειραγωγούν, καλλιεργούν τα σκάνδαλα εξυπηρετούν σκοπιμότητες. Προβάλλουν πλαστά πρότυπα ζωής, προωθούν το καταναλωτικό πρότυπο ζωής και τις υλικές αξίες. Περιορίζουν το διάλογο, λόγω της εικόνας, και κατ' επέκταση την επικοινωνία των ατόμων. Προβάλλουν σκηνές ή πράξεις βίας, που επηρεάζουν αρνητικά τους νέους ανθρώπους και κυρίως τα παιδιά.

Κινδυνολογούν, παραβιάζουν την ιδιωτική ζωή επώνυμων και ανώνυμων πολιτών.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έχουν μια τεράστια δύναμη γιατί έχουν καταλυτικό ρόλο στην πορεία της ανθρωπότητας και γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να λειτουργούν σωστά, ανεξάρτητα και αντικειμενικά και να προσφέρουν ποιοτική και αντικειμενική ενημέρωση στο κοινό. Πρέπει όμως και εμείς ως πολίτες να αποκτήσουμε την παιδεία και να κρατήσουμε σωστή στάση απέναντι στα Μ.Μ.Ε. που είναι ο καθρέφτης της κοινωνίας, και να επιλέγουμε τι θα δούμε, να φιλτράρουμε και να αξιολογούμε όλες τις πληροφορίες.

*Αγγελίνα Γκόλια, μαθήτρια του α1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου
Τρικάλων*

<< Να διατυπώσετε τις απόψεις σας για τον ρόλο των Μ.Μ.Ε στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης.>>

Αυτοί που μεταφέρουν της ειδήσεις ονομάζονται δημοσιογράφοι.

Η δημοσιογραφία είναι ένα μεγάλο λειτούργημα και πρέπει να γίνεται με αγάπη και αυτοθυσία. Είναι ένα πολύ ιδιαίτερο επάγγελμα, διότι πολλές φορές γίνεται και επικίνδυνο, όταν παραδείγματος χάρη οι δημοσιογράφοι πρέπει να καλύψουν ένα ρεπορτάζ σε εμπόλεμη ζώνη,

Όμως δυστυχώς βρισκόμαστε στην εποχή του χρήματος, του συμφέροντος, της δόξας και του εγωισμού.

Οι αξίες παραμερίζονται. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί ένας ιδιοκτήτης καναλιού να γίνει υποχείριο του

κάθε πλούσιου, επιχειρήματα, πολιτικού και <<ανώτατης>> τάξης ανθρώπων.

Πλέον έχουμε φτάσει σε μια τέτοια κατάσταση που μερικοί εκμεταλλεύονται μέχρι και τα καιρικά φαινόμενα προς όφελος κάποιον. Προβάλουν κατά κάποιο τρόπο άχρηστες ειδήσεις που και αυτές έχουν υποστεί κάποια υπερβολή στην παρουσίαση τους και στον τρόπο προβολής τους.

Επίσης μας προτείνουν μοντέλα και περισσότερο διάσημα πρόσωπα που μπορεί πολλές φορές να είναι επιζήμια για τους ανθρώπους και την κοινωνία.

Διαφθείρουν συνειδήσεις με της ακατάλληλες, βίαιες σκηνές με αποτέλεσμα να δημιουργείται πανικός στους τηλεθεατές.

Βέβαια όλα αυτά προβάλλονται με την βοήθεια των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης τα οποία είναι οι εφημερίδες, τα ραδιόφωνα, αλλά η τηλεόραση και ο υπολογιστής έχουν κάνει θραύση. Πλέον δεν υπάρχει σπίτι που να μην έχει έστω μια από της δυο συσκευές.

Η ενημέρωση υπάρχει στον καθένα προσωπικά.

Επειδή η ροή των ειδήσεων έχει ξεφύγει υπερβολικά και δεν μπορούμε να πιστεύουμε με άνεση ότι μας λένε πρέπει να διασταυρώνουμε τις πληροφορίες μας, γιατί αν πειστούμε τόσο εύκολα θα πέσουμε θύμα πλάνης.

Πρέπει να έχουμε την δύναμη να σηκώνουμε φωνή διαμαρτυρίας, ώστε να γίνει κάτι καλύτερο για τη χώρα μας, γιατί η πνευματική πρόοδος έχει φτάσει στο χείλος του γκρεμού και οι μόνοι που μπορούν να βοηθήσουν είναι οι ίδιοι οι Έλληνες με την απαραίτητη προϋπόθεση, την θέληση.

**Μαρία Καρακώστα, μαθήτρια α1 Γυμνασίου του
Μουσικού Σχολείου Τρικάλων.**

- **Γράφω μια ιστορία που μ' εντυπωσίασε:**

Μία ιστορία που μου έχει κάνει εντύπωση προέρχεται από τη θρησκευτική μας παράδοση και είναι η εξής:

Μία φορά ήταν μία γριά η οποία φερόταν άσχημα σε όλους. Ποτέ δεν είχε καλό λόγο να πει σε κανέναν. Μόνο τους κοροΐδευε και τους έβριζε. Μία φορά, καθώς η γριά σκάλιζε τον κήπο της, πέρασε ένας ζητιάνος και της ζήτησε ελεημοσύνη. Εκείνη όχι μόνο τον έβρισε αλλά τον έδιωξε βίαια. Εκείνος όμως συνέχισε να την παρακαλεί. Τότε για να τον ξεφορτωθεί του πέταξε ένα ξεροκρέμμυδο στο κεφάλι. Εκείνος την ευχαρίστησε και έφυγε. Όταν η γριά αυτή πέθανε, ο Θεός αποφάσισε ότι έπρεπε να πάει στην κόλαση μιας και δεν είχε κάνει τίποτα καλό. Ο φύλακας άγγελός της όμως συνέχισε να ψάχνει στο βιβλίο της ζωής μήπως βρει έστω και μία καλή πράξη. Ύστερα από λίγη ώρα βρήκε αυτό το περιστατικό με το κρεμμύδι και το έδειξε στον Θεό. Εκείνος του είπε να πάρει ένα τέτοιο κρεμμύδι και να την βγάλει. Έτσι ο άγγελος χαρούμενος αμέσως το πήρε, πηγαίνει στην πύλη της κολάσεως και λέει στην γριά να πιαστεί από το κρεμμύδι για να τη βγάλει. Μαζί της όμως πιάστηκαν και άλλοι κολασμένοι κι εκείνη τους φώναξε κλωτσώντας ότι το κρεμμύδι ήταν δικό της. Μόλις είπε αυτά τα λόγια, το κρεμμύδι κόπηκε και η γριά έπεσε και πάλι στην κόλαση.

Κάθε φορά που σκέφτομαι αυτήν την ιστορία συγκλονίζομαι και μου έρχεται η σκέψη ότι πρέπει να κάνω πάντα το καλό και να φέρομαι με αγάπη σε όλους, για να μην πάθω ότι έπαθε και αυτή η γριά.

Καλούτσας Γεώργιος, μαθητής α1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Τρικάλων

Περιγράψω την αγαπημένη μου ιστορία/ παραμύθι και για εξηγή για ποιο λόγο μου αρέσει.

Η αλήθεια είναι ότι μου αρέσουν πολύ οι ιστορίες και τα παραμύθια. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου και καθώς μεγάλωνα, με συντρόφευαν, χαρίζοντάς μου αξέχαστες στιγμές. Ιστορίες, μύθοι, και παραμύθια

ζωντάνευαν μέσα μου δημιουργώντας απίστευτα σκηνικά και ταύτιση με τους ήρωες.

Φέτος όμως είχα την ευκαιρία μέσα από το μάθημα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, να ανακαλύψω ένα πολύ όμορφο απόσπασμα από το μυθιστόρημα “Λεώνη” της Μαρίας Πυλιώτου.

Το απόσπασμα μας παρουσιάζει μια δεκαεφτάχρονη έφηβη, τη Λεώνη, η οποία μετά από μια σοβαρή ασθένεια, είναι αναγκασμένη να ζει και να κινείται πάνω σε αναπηρικό καροτσάκι. Όλη της η ζωή αλλάζει, και παράλυτη πια καλείται να αντιμετωπίσει τη σκληρή πραγματικότητα. Στην αρχή όλα είναι πολύ δύσκολα. Όμως σιγά-σιγά την απελπισία της έρχεται να αντικαταστήσει η αισιοδοξία, το θάρρος και τα όνειρα για τη ζωή!

Αναζήτησα και διάβασα ολόκληρη την ιστορία της “Λεώνης” γιατί μου άρεσε ο τρόπος που το κορίτσι αυτό αντιμετώπισε το σοβαρό πρόβλημα υγείας της και με αγωνιστικότητα, δυναμισμό, επιμονή και αισιοδοξία, τόλμησε να “απαιτήσει” από τη ζωή τα πάντα! Έκανε σχέδια για το μέλλον με μεγάλο ενθουσιασμό και απολάμβανε τη χαρά της δημιουργίας σαν να μην είχε να ζηλέψει τίποτα από τους υγιείς ανθρώπους.

Το πάθος αυτό για τη ζωή και η δύναμη της ψυχής των ανθρώπων με κινητικά προβλήματα δεν μπορούν παρά να προκαλέσουν συγκίνηση και θαυμασμό. Προσωπικά κρατώ ως μάθημα ζωής τη στάση της “Λεώνης” και λέω στον εαυτό μου πως όποιο εμπόδιο και δυσκολία βρεθεί στο δρόμο μου θα πρέπει να το αντιμετωπίσω και θάρρος και αισιοδοξία!

Αγγελίνα Γκόλια, μαθήτρια α1 του Μουσικού Γυμνασίου Τρικάλων

Αξιοσέβαστη κυρία **Ηλιάδη Αμαλία,**

Σας αποστέλλω την εργασία μου, στα πλαίσια του μαθήματος Έκθεσης-Έκφρασης, με θέμα "το αγαπημένο μας βιβλίο".

Με σεβασμό,

Αργυροπούλου Ηλιάννα

Δύσκολο... Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ, είναι κάποιες συγκεκριμένες στιγμές της ζωής μου, που κατέφευγα στα βιβλία, και έτσι, να βγάλω κάποιο συμπέρασμα. Είναι πράγματι αστείο αν το σκεφτείς, αλλά.. πως είναι δυνατόν ένας συνδυασμός 24 γραμμάτων σε χαρτί, να σχηματίζουν εικόνες στο μυαλό, να σου μαθαίνουν πράγματα, να σε ταξιδεύουν σε μέρη άγνωστα, να σε διασκεδάζουν και να σε κάνουν να ονειρευτείς; Για κάποιον που δεν ξέρει να διαβάζει, ένα βιβλίο, τα γράμματα είναι απλά μαύρα σημάδια που λερώνουν λευκές σελίδες. Για κάποιον που ξέρει όμως, είναι το κλειδί, για να αναγνωρίσει την εικόνες που κρύβονται πίσω από τα σημάδια. Είναι απλά η πόρτα, σε έναν κόσμο, που εσύ επιλέγεις κάθε φορά, για να καθείς (μόνος σου)!

Και σε αυτόν τον κόσμο (της επιλογής μου), κάθηκα αρκετές φορές και για διαφόρους λόγους! Άλλοτε για να διασκεδάσω, άλλοτε για να ταξιδέψω και άλλοτε για να παρηγορηθώ! Τα βιβλία, μου στάθηκαν πάντοτε πιστοί φίλοι και δεν με απογοήτευσαν σχεδόν ποτέ.

Ανάλογα με την περίπτωση, διαλέγω και το κατάλληλο! Πολλές φορές, κάποιο πολυδιαβασμένο (γιατί θέλω να ξέρω που θα ταξιδέψω), άλλοτε, κάποιο εντελώς καινούργιο (για να είναι άγνωστο το ταξίδι) και άλλοτε, απλά για να ενημερωθώ! Άλλωστε βιβλία.. υπάρχουν αρκετά, για όλα τα γούστα και για κάθε περίπτωση!

Αναρωτήθηκα πολλές φορές, γιατί μου αρέσει να διαβάζω βιβλία. Ποια ανάγκη, άραγε να μου καλύπτουν, και μου αρέσει να βυθίζομαι στις σελίδες τους!

Βέβαια, και ένας άλλος λόγος είναι γιατί μου αρέσει να μαθαίνω. . Σε αυτή την περίπτωση, είναι άλλο και το περιεχόμενο που διαλέγω. Στις φετινές Χριστουγεννιάτικες διακοπές μου αφιέρωσα αρκετό χρόνο διαβάζοντας βιβλία. Εκείνο που με άγγιξε ψυχικά, ήταν εκείνο της Μαρούλας Κλιάφα "ΜΙΑ ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΡΕΒΕΚΚΑ". Η Μαρούλα γεννηθείσα το 1937, ζει και εργάζεται στα Τρίκαλα. Έχει σπουδάσει λογοτεχνία, αλλά εδώ και αρκετά χρόνια ασχολείται με την μελέτη της τοπικής ιστορίας και με την συλλογή παλιών φωτογραφιών, λαϊκών παραμυθιών και θρύλων.

Την ιδέα να γράψει τούτο το ξεχωριστό βιβλίο, την οφείλει, όπως η ίδια αναφέρει στις πρώτες σελίδες του βιβλίου, σε μια αναγνώστριά της. Η Ρεβέκκα μια νεαρή-έφηβη εβραιοπούλα, καρπός ενός μεικτού γάμου, ζει στα Τρίκαλα την περίοδο της Κατοχής. Κατά την περίοδο αυτή λοιπόν, δέχεται διώξεις και φυλακίσεις. Νεανικά καρδιοχτύπια φίλιες και όνειρα σημαδεύουν την εφηβεία της. Τα πρόσωπα που διατρέχουν γύρω της την καθημερινότητά της, η Ελένη Εσθήρ, ο γαιοκτήμονας Χριστόφορος, ο ιδεαλιστής Αντρίκος (ο πρώτος έρωτας της Ρεβέκκας), ο Εμμανουήλ, ο καπετάν Κόζιακας και ο τρυφερός Κωνσταντίνος... και πολλοί άλλοι που στέκονται δίπλα της στις δύσκολες στιγμές της εποχής αυτής...

Ένα βιβλίο μυθοπλασίας, που διατρέχει το ταξίδι της μικρής Ρεβέκκα προς την ενηλικίωση. Ένας από τους λόγους που χαρακτηρίζω το βιβλίο αυτό ως ένα από τα αγαπημένα μου είναι ο εξής: Αναφέρεται σε μια εποχή πολύ διαφορετική από την δική μου. Σε μια εποχή όπου οι άνθρωποι στερούνταν βασικά αγαθά, όπως είναι το ψωμί. Σε μια εποχή που ζούσαν με τον φόβο της επόμενης μέρας...

**Αργυροπούλου Ηλιάνα, μαθήτρια α1' γυμνασίου του
Μουσικού Σχολείου Τρικάλων**

Υπάρχουν χιλιάδες ιστορίες και παραμύθια. Κάποιες ιστορίες είναι εμπνευσμένες από την πραγματικότητα. Άλλες πάλι είναι πέρα για πέρα φανταστικές χωρίς κανένα στοιχείο από τον πραγματικό κόσμο. Μέσα σε μία τόσο μεγάλη γκάμα ιστοριών δύσκολα θα μπορούσε να ξεχωρίσει κανείς μία και μόνο ιστορία.

Η αγαπημένη μου ιστορία είναι: <<Ο παππούς και το εγγονάκι >>, του Λέων Τολστόι. Η ιστορία μας αναφέρεται σε μια οικογένεια που αποτελείται από τη μητέρα, τον πατέρα, το παιδί και τον παππού. Οι γονείς του παιδιού φέρονταν πολύ άσχημα στον παππού. Τον είχαν απομονωμένο και είχαν φτάσει σε σημείο να του δίνουν να φάει από μία ξύλινη γαβάθα, επειδή μια φορά από απροσεξία έσπασε ένα πιάτο. Μια μέρα είδαν το παιδί τους να σκαλίζει ένα κούτσουρο. Όταν το ρώτησαν τι κάνει, εκείνο απάντησε πως έφτιαχνε μια γαβάθα, έτσι ώστε όταν γεράσουν εκείνοι να τους ταΐζει εκεί. Οι γονείς κατάλαβαν το λάθος τους και από εκείνη την ημέρα συμπεριφέρονταν στον παππού με σεβασμό.

Η ιστορία αυτή έχει στόχο να ευαισθητοποιήσει τα παιδιά και να τα κάνει να κατανοήσουν τα αισθήματα αγάπης προς τους ηλικιωμένους, τους συγγενείς και τους συνανθρώπους τους. Αγαπώ ιδιαίτερα αυτή την ιστορία λόγω των συναισθημάτων, που είναι και το δυνατότερο σημείο αυτής της ιστορίας. Επίσης κάτι ακόμα που με εντυπωσίασε ήταν ότι μέσα από τους χαρακτήρες παρουσιάζονται οι τρεις μεγάλες φάσεις της ανθρώπινης ζωής, η παιδική ηλικία, η μέση ηλικία και τα γηρατειά. Ο Τολστόι χαρακτηρίζει και τις τρεις ηλικίες με τον πιο εύστοχο τρόπο. Την παιδική ηλικία με την αφέλεια, τη μέση ηλικία με το ρεαλισμό και τα γηρατειά με φυσική φθορά σώματος και αδυναμία.

Πιστεύω πως η ιστορία αυτή προσφέρει πολλά μηνύματα και πως έχει άμεση σχέση με την πραγματικότητα, πράγμα που την κάνει πιο ενδιαφέρουσα.

**Βασδέκη Αικατερίνη, μαθήτρια α1 Γυμνασίου του Μουσικού
Σχολείου Τρικάλων**

Το αγαπημένο μου παραμύθι, χωρίς αμφιβολία είναι το πρώτο παραμύθι που... διάβασα, ή μάλλον μου διάβαζε η μαμά

μου. Μάλιστα είναι και το πρώτο βιβλίο που αγόρασα και βρίσκεται στην βιβλιοθήκη μου.

Ο τίτλος του με στέλνει αρκετά χρόνια πίσω , αλλά για εμένα σημαίνει πολλά και είναι γεμάτο συναισθήματα και αναμνήσεις. «Το λαγουδάκι στον λόφο με τις καμπανούλες» είναι βέβαια ένα παραμύθι για πολύ μικρά παιδιά αλλά τα μηνύματά του μπορούν να συγκινήσουν ανθρώπους κάθε ηλικίας.

Το λαγουδάκι ζει στην κορυφή του λόφου σε μία φωλιά μέσα σε μια βελανιδιά! Για κάποιο λόγο έχει βαρεθεί το σπίτι του και ξεκινά να βρει ένα καινούριο ! Στην πορεία της ιστορίας συναντά διάφορα ζώα που του προτείνουν ανάλογα μέρη για την κατοικία του π.χ. Ο σκίουρος του προτείνει την κουφάλα της βελανιδιάς του αλλά το λαγουδάκι παραπονιέται ότι είναι πολύ ψηλά για αυτό, ο ασβός του προτείνει ένα υγρό σημείο στο σκοτεινό δάσος αλλά εκεί φοβάται το σκοτάδι, η βίδρα το ποτάμι , αλλά έχει πολλή υγρασία, ο αρουραίος τους αγρούς αλλά έχει πολλή ζέστη και γρατζουνιέται από τα καλάμια και η κουκουβάγια την σοφίτα ενός εγκαταλελειμμένου αχυρώνα , αλλά εκεί φυσάει πολύ.

Στην συνέχεια βρίσκει μόνο του μια σπηλιά που νομίζει ότι είναι άδεια αλλά τελικά μέσα σε αυτή ζούσε και ροχάλιζε μία αρκούδα! Το λαγουδάκι συνέχιζε να ψάχνει κουρασμένο και σχεδόν απογοητευμένο , ώσπου ξαφνικά βλέπει στην ρίζα μιας γέρικης φουντουκιάς μία όμορφη μπλε πόρτα. Και εκεί που νόμιζε ότι πια είχε βρει το ιδανικό σπίτι, διαπίστωσε ότι πρόκειται για την φωλιά μιας αλεπούς. Φοβήθηκε τόσο πολύ που άρχισε να τρέχει για να φτάσει όσο πιο γρήγορα γινόταν, στο σπίτι του.

Όταν τελικά έφτασε, μπήκε μέσα στην φωλιά του, ένωσε τόση ασφάλεια και μονολόγησε με ανακούφιση « Τώρα που το σκέφτομαι είναι το ιδανικό μέρος για την φωλιά μου! « Και πράγματι ήταν το τέλειο σπίτι!

Όταν ήμουν μικρή είχα μάθει να το διηγούμαι ολόκληρο αφού η μαμά μου ,μου το διάβαζε όποτε της το ζητούσα!

Το βιβλίο έχει τέλεια εικονογράφηση και όπως καταλαβαίνει κανείς από την περίληψη , το ιδανικότερο μέρος για τον καθένα είναι το σπίτι του. Το σπίτι μας , μας κάνει να νιώθουμε άνετα , συγκεντρώνει την οικογένεια μας, μας κάνει να νιώθουμε ασφάλεια και όπως λέει το βιβλίο και η λαϊκή σοφία « Σπίτι μου, γλυκό μου σπίτι»!

***Θωμαΐδη Ελπίδα, μαθήτρια α1 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου
Τρικάλων***